

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VI — Nr. 13

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 ianuarie 1994

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
747/1993. — Hotărâre privind alocarea din Fondul la dispoziția Guvernului României pentru relațiile cu Republica Moldova pe anul 1993 a sumei de 16,5 milioane lei, pentru îndeplinirea prevederilor Protocolului privind dezvoltarea relațiilor dintre Ministerul Tineretului și Sportului din România și Ministerul Tineretului, Sportului și Turismului din Republica Moldova, pe anul 1993	1	763/1993. — Hotărâre privind aprobarea realizării obiectivului de investiții „Așezământ cultural în comuna Bozovici”, județul Caraș-Severin	2
762/1993. — Hotărâre privind aprobarea realizării obiectivului de investiții „Galerie edilitară dublă		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
		Decizia nr. 31/1993	3—6
		Decizia nr. 67/1993	6—8

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI
CVISION
TECHNOLOGIES
TĂRĂRE

privind alocarea din Fondul la dispoziția Guvernului României pentru relațiile cu Republica Moldova pe anul 1993 a sumei de 16,5 milioane lei, pentru îndeplinirea prevederilor Protocolului privind dezvoltarea relațiilor dintre Ministerul Tineretului și Sportului din România și Ministerul Tineretului, Sportului și Turismului din Republica Moldova, pe anul 1993

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă alocarea din Fondul la dispoziția Guvernului României pentru relațiile cu Republica Moldova, pe anul 1993, a sumei de 16,5 milioane lei în favoarea Ministerului Tineretului și Sportului pentru îndeplinirea prevederilor Protocolului privind dezvoltarea relațiilor dintre Ministerul Tineretului și Sportu-

lui din România și Ministerul Tineretului, Sportului și Turismului din Republica Moldova, pe anul 1993.

Art. 2. — Ministerul Tineretului și Sportului va lua măsurile corespunzătoare pentru efectuarea operațiunilor implicate de realizarea prevederilor art. 1 al prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministrul tineretului și sportului,
Alexandru Mironov

Ministru de stat,
ministrul afacerilor externe,
Teodor Viorel Meleşcanu

București, 27 decembrie 1993.
Nr. 747.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea realizării obiectivului de investiții
„Galerie edilitară dublă pentru rețeaua de termoficare pe Calea Griviței
între Podul Grant și Piața Chibrit“, municipiul București

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă realizarea obiectivului de investiții „Galerie edilitară dublă pentru rețeaua de termoficare pe Calea Griviței între Podul Grant și Piața Chibrit“, municipiul București, cu caracteristicile principale și indicatorii tehnico-economici prevăzuți în anexa *) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din surse proprii, din credite bancare, alte fonduri legal constituite cu această destinație și, în completare, de la bugetul local, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu
Secretar de stat,
șeful Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă

București, 30 decembrie 1993.
Nr. 762.

*) Anexa se difuzează numai beneficiarului de investiție.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea realizării obiectivului de investiții
„Așezământ cultural în comuna Bozovici“, județul Caraș-Severin

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă studiul de fezabilitate pentru obiectivul de investiții „Așezământ cultural în comuna Bozovici“, județul Caraș-Severin, cu caracteristicile principale și indicatorii tehnico-economici prevăzuți în anexa *) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu
Secretar de stat,
șeful Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Octav Cozmâncă

București, 30 decembrie 1993.
Nr. 763.

*) Anexa se difuzează numai beneficiarului de investiție.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 31

din 26 mai 1993

Victor Dan Zlătescu — președinte
 Ion Filipescu — judecător
 Miklós Fazakas — judecător
 Petru Duda — procuror
 Florentina Geangu — magistrat-asistent.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 19 mai 1993. Concluziile părților au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, pronunțarea fiind amânată pentru astăzi, 26 mai 1993.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele :

Prin sentința penală nr. 54, pronunțată la data de 17 martie 1992 în dosarul Judecătoriei Babadag, inculpații Cristea Dumitru, Plugaru Nicolae și Cominceanu Gigel Mitică au fost condamnați la diferite pedepse privative de libertate pentru săvârșirea unor infracțiuni în dauna avutului obștesc.

Inculpații au declarat recurs în fața Tribunalului Județean Tulcea împotriva acestei sentințe și cu ocazia judecării recursului au ridicat excepția de neconstituționalitate, susținând că textele referitoare la avutul obștesc în temeiul cărora au fost condamnați sunt în contradicție cu dispozițiile art. 135 alin. (2) și (4) din Constituție și au fost abrogate prin art. 150 alin. (1) din aceasta.

Exprimându-și punctul de vedere, Tribunalul Județean Tulcea a reținut că, din examinarea dispozițiilor art. 145 din Codul penal „se desprinde concluzia că noțiunea de *obștesc*, așa cum este reglementată acum în Codul penal, este mai largă decât noțiunea de *public* care se regăsește în dispozițiile constituționale, neexistând nici un fel de neconcordanță între cele două texte de lege, deoarece sfera de *public* fiind mai restrânsă nu se poate suprapune pe cea de *obștesc*“.

În vederea soluționării cauzei s-au cerut, potrivit legii, puncte de vedere Senatului, Camerei Deputaților și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului — singurul de altfel care a fost primit — se propunea respingerea excepției de neconstituționalitate pe două motive :
 a) Curtea Constituțională nu este competentă să so-

luționeze decât excepțiile privind actele normative adoptate după intrarea în vigoare a Constituției ;
 b) conceptul de *avut obștesc* nu este infirmat de textele constituționale, el fiind chemat, în această perioadă de tranziție, să evoce, nu numai cu privire la bunurile proprietatea statului, ci și „la cele ale unor colective de oameni, cum este cazul cooperativelor de consum și credit, sau al cooperativelor meșteșugărești, inclusiv de iravaizi, caracterizate ca organizații economice productive“, a căror proprietate „poate fi considerată *obștesc* de tip privat“.

CVISION
TECHNOLOGIES

fața de actele și lucrările dosarului,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

reține următoarele :

Cu privire la problema pusă în discuția părților, referitoare la împrejurarea dacă se poate ridica excepția de neconstituționalitate în condițiile în care legea a cărei aplicare s-a făcut a fost adoptată înainte de intrarea în vigoare a Constituției României din 1991, se are în vedere, pe de o parte, că, potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta este singura în drept să hotărască asupra competenței sale, conform art. 144 din Constituție, iar pe de altă parte, potrivit art. 3 alin. (1) din aceeași lege, competența Curții nu poate fi contestată de nici o autoritate.

Desigur, această competență poate apărea numai atunci când, potrivit art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, raporturile juridice fie de drept substanțial, fie de drept procesual, au fost stabilite după intrarea în vigoare a Constituției, astfel cum este cazul în speță.

Potrivit principiului neretroactivității legii, Constituția dispune numai pentru viitor. În temeiul acestui principiu, prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, conform cărora Curtea Constituțională hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor, trebuie înțelese în sensul că se referă numai la actele normative de acest fel, adoptate după intrarea în vigoare a Constituției.

În această lumină s-ar putea considera că nu poate fi sesizată Curtea cu privire la neconstituționalitatea

unor prevederi cuprinse în acte normative adoptate anterior, astfel cum este și Codul penal.

Nu mai puțin însă, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare în măsura în care ele nu contravin Constituției. Dacă ele sunt contrare acesteia, concluzia logică este că ele au fost abrogate implicit, fapt întărit de altfel și de principiul că legea posterioară abrogă pe cea care i-a precedat, dacă este contrară.

Prin urmare, abrogarea dispoziției legale anterioare Constituției, potrivit art. 150 alin. (1) al acesteia, presupune neconformitatea sa cu Constituția, adică este rezultatul neconstituționalității ei.

Desigur, instanța de drept comun are nu numai dreptul, dar și obligația să stabilească dacă textul de lege a cărui aplicare urmează să se facă mai este sau nu în vigoare. Aceasta implică faptul că ea trebuie să se pronunțe, când este cazul, asupra împrejurării dacă textul în cauză a fost sau nu abrogat, explicit sau implicit.

Dacă însă, ca în speță, excepția de neconstituționalitate a fost ridicată și instanța de drept comun nu a statuat în acest sens, ea se desesizează sub acest aspect, excepția urmând, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, să fie trimisă spre soluționare Curții Constituționale, instanța urmând să-și exprime în încheierea pe care o pronunță în acest scop doar o simplă opinie care nu se reflectă în cadrul interlocutoriu al acestei încheieri.

Rezultă, așadar, că în situația în care, deși nu a suspendat judecarea cauzei, dar a sesizat prin încheiere Curtea Constituțională, instanța de drept comun nu ar putea să statueze că legea a fost sau nu abrogată implicit.

Sesizată cu o astfel de excepție, Curtea Constituțională nu poate refuza să o soluționeze, deși nu este vorba despre o lege adoptată după intrarea în vigoare a Constituției, ci despre una care a fost abrogată implicit prin aceasta, întrucât sunt în discuție raporturi juridice de drept substanțial sau procesual stabilite după intrarea în vigoare a Constituției. Este de reținut că, în această din urmă ipoteză, va trebui făcut în prealabil un examen al conformității legii atacate cu prevederile Constituției, pentru că numai astfel se poate stabili dacă legea a fost sau nu abrogată implicit.

Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, text citat mai sus, Curtea Constituțională este singura în drept să stabilească, deigur în condițiile legii, asupra competenței sale. Ea se consideră competentă să soluționeze problema privitoare la abrogarea implicită prin Constituție a unei legi anterioare în situația

în care a fost sesizată în mod legal asupra unei excepții de neconstituționalitate, în condițiile precizate.

A proceda altfel ar însemna, pe de o parte, o prelungire inutilă a procesului, iar pe de altă parte, a se deroba de la o soluție care semnifică o aplicare corectă a Constituției.

Cu privire la problema de fond, și anume dacă prevederile din Codul penal referitoare la conceptul de *avut obștesc* au fost sau nu implicit abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, se rețin următoarele :

Conceptul de *avut obștesc* urmează a fi raportat la formele proprietății consacrate și reglementate de Constituție, pentru a constata dacă între acestea există ori nu concordanță și dacă, deci, poate fi vorba de abrogarea totală sau parțială a textelor din Codul penal care folosesc termenul de *avut obștesc*.

În lumina art. 145 din Codul penal care se referă la „organizațiile de stat, organizațiile obștești sau orice organizații care desfășoară o activitate utilă din punct de vedere social și care funcționează potrivit legii”, termenul de *avut obștesc* a fost interpretat în practica judiciară anterioară extensiv, incluzând proprietatea de stat, cooperatistă și a altor organizații obștești, care s-au bucurat de un regim juridic de favoare, în comparație cu proprietatea care constituia *avutul personal*.

Art. 135 alin. (1) din Constituție ocrotește proprietatea indiferent de titularul ei. De asemenea, art. 41 alin. (1) din Constituție garantează dreptul de proprietate privată.

Proprietatea este publică și privată, prevede art. 135 alin. (2) din Constituție, ceea ce înseamnă că altfel de forme de proprietate, care să nu se încadreze într-una dintre acestea, nu pot exista.

Potrivit art. 135 alin. (3) din Constituție, proprietatea publică aparține statului sau unităților administrative-teritoriale, adică județelor, municipiilor, orașelor ori comunelor.

Pe cale de consecință, dat fiind că nu se definește proprietatea privată, rezultă că proprietatea care nu este publică este privată.

Este, de asemenea, de reținut că bunurile care sunt proprietate publică nu au toate același regim juridic. Într-adevăr, unele bunuri sunt exclusiv obiect al proprietății publice, după cum prevede art. 135 alin. (4) din Constituție. Acest text determină bunurile obiect exclusiv al proprietății publice după două procedee, și anume : enumeră asemenea bunuri sau prevede că alte bunuri, obiect exclusiv al proprietății publice, sunt „stabilite de lege”.

Din prima categorie fac parte următoarele bunuri : bogățiile de orice natură ale subsolului, căile de comunicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și cele care pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental.

Din cea de-a doua categorie fac parte bunurile stabilite de alte legi decât Constituția.

Asemenea legi au apărut atât înainte de Constituție, cât și după aceasta. Astfel sunt Legea nr. 18/1991 privind fondul funciar și Legea nr. 56/1992 privind frontiera de stat a României.

Este însă de observat că aceste *alte legi* folosesc și ele două metode de a determina bunurile obiect exclusiv al proprietății publice.

În primul rând, aceste *alte legi* enumeră bunurile obiect exclusiv al proprietății publice, cum face art. 5 din Legea nr. 18/1991, cu privire la terenuri, precum și art. 4 lit. a) alin. 2 din Legea nr. 56/1992, care se referă la fâșia de protecție a frontierei și art. 74 din aceeași lege, cu privire la imobilele în care funcționează punctele pentru trecerea frontierei rutiere și terenurile aferente acestora.

În al doilea rând, aceste *alte legi* precizează criteriul cu ajutorul căruia se poate determina dacă bunul este obiect exclusiv al proprietății publice. Astfel, art. 5 alin. 1 din Legea nr. 18/1991 se referă la terenurile „care, prin natura lor, sunt de uz sau de interes public”, iar art. 4 ultimul alineat din aceeași lege se referă la terenurile „afectate unei utilități publice”.

În felul acesta, legiuitorul are posibilitatea de a extinde ori restrânge sfera bunurilor care sunt obiect exclusiv al proprietății publice, fie prin enumerarea bunurilor, fie prin stabilirea destinației lor, *unei utilități publice*.

De asemenea, autoritatea publică competentă să stabilească destinația concretă a unor bunuri, deci alta decât cea legislativă, are posibilitatea, în acest fel, să determine cuprinderea bunurilor respective în categoria celor care formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Bunurile care sunt obiect exclusiv al proprietății publice fac parte din *domeniul public*, după cum prevede, de exemplu, art. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 ori art. 4 lit. a) alin. 2 și art. 74 din Legea nr. 56/1992.

Dat fiind că unele bunuri sunt obiect exclusiv al proprietății publice, rezultă că ele sunt inalienabile și imprescriptibile atât extintiv, cât și achizitiv, după cum prevede de altfel și art. 1844 din Codul civil. În acest sens, art. 135 alin. (5) din Constituție dispune că bunurile proprietate publică sunt inalienabile și că ele, în condițiile legii, pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate sau închiriate.

Ca urmare, excepția ridicată de inculpați va fi admisă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 13 alin. (1) lit. A. c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

În numele legii

DECIDE :

Admite excepția ridicată de Cristea Dumitru, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin încheierea din 19 noiembrie 1992 a Tribunalului Județean Tulcea.

Potrivit Constituției, toate bunurile, cu excepția celor prevăzute de art. 135 alin. (4), pot fi obiect al proprietății publice sau al proprietății private.

Bunurile care nu sunt obiect exclusiv al proprietății publice sunt alienabile și prescriptibile. Prin urmare, bunurile care fac parte din patrimoniul regiilor autonome ori al societăților comerciale cu capital de stat, în măsura în care nu se încadrează în categoria de mai sus fiind date în administrare, concesionate ori închiriate acestora, aparțin proprietății private.

De altfel, potrivit art. 5 și 20 din Legea nr. 15/1990, regiile autonome și societățile comerciale cu capital de stat sunt proprietare asupra bunurilor care fac parte din patrimoniul lor, afară dacă — după cum s-a arătat — au intrat în acest patrimoniu cu un alt titlu juridic.

În cazul societăților comerciale cu capital de stat, aparțin statului ori unităților administrativ-teritoriale acțiunile sau părțile sociale, dar bunurile acestor societăți constituie proprietatea lor după cum prevede Legea nr. 15/1990.

În aceste condiții, bunurile proprietatea regiilor autonome și a societăților comerciale cu capital de stat nu constituie obiect exclusiv al proprietății publice.

Tot astfel, bunurile care aparțin organizațiilor cooperatiste ori altor organizații obștești sunt proprietate privată.

Potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, proprietatea privată este ocrotită, în mod egal, de lege, indiferent de titular.

Acest text trebuie interpretat în sensul că se referă la ocrotirea în mod egal a proprietății aparținând persoanelor fizice ori persoanelor juridice de drept privat, precum și la ocrotirea bunurilor care formează obiectul proprietății private a statului.

Rezultă că statul sau unitățile administrativ-teritoriale nu pot beneficia, cât privește bunurile care nu formează obiect exclusiv al proprietății publice, de o apărare juridică diferită de cea a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat.

Față de cele arătate, rezultă că termenul de *avut obștesc*, care el însuși a devenit necorespunzător, nu mai poate cuprinde decât bunurile care formează obiectul exclusiv al proprietății publice. Pe cale de consecință, textele din Codul penal care folosesc termenul de *avut obștesc* sunt abrogate parțial, rămânând a fi aplicate numai bunurilor care formează obiectul exclusiv al proprietății publice și aceasta numai de la data punerii în aplicare a Constituției, astfel cum rezultă din art. 150 alin. (1).

În speță, cele arătate trebuie aplicate în cazul tuturor infracțiunilor *contra avutului obștesc*, astfel cum este cazul în speță.

Revine astfel instanțelor ordinare să facă o corectă aplicare a legii, încadrând faptele fie potrivit textelor care se referă la infracțiunile *contra bunurilor care formează obiectul exclusiv al proprietății publice*, fie la cele corespunzătoare împotriva bunurilor care fac obiect al proprietății private.

Constată că art. 225 alin. 2 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acesta urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri care formează obiectul exclusiv al proprietății publice, el neputându-se aplica în cazul proprietății cooperatiste.

Cu-recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 26 mai 1993.

PREȘEDINTE,
Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 67

din 17 noiembrie 1993

Vasile Gionea	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Alexandru Grigorie	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent.

Pe rol pronunțarea asupra recursului formulat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 26 mai 1993.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 10 noiembrie 1993, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 17 noiembrie 1993.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Inculpații Cristea Dumitru, Plugaru Nicolae și Cominceanu Gigel Mitică au ridicat excepția de neconstituționalitate a art. 225 alin. 2 din Codul penal în fața Tribunalului Tulcea, în Dosarul nr. 703/1992, susținând că textele referitoare la avutul obștesc în temeiul cărora au fost condamnați sunt în contradicție cu dispozițiile art. 135 alin. (2) și (4) din Constituție și au fost abrogate prin art. 150 alin. (1) din aceasta.

Tribunalul Tulcea, prin încheierea din 19 noiembrie 1992, a sesizat Curtea Constituțională, exprimându-și opinia, în sensul că noțiunea de *obștesc*, așa cum este reglementată actualmente de Codul penal, este mai largă decât noțiunea de *public* care se regăsește în dispozițiile constituționale, neexistând neconcordanță între cele două texte, deoarece sfera de *public* fiind

mai restrânsă nu se poate suprapune pe cea de *obștesc*. Opinează, de asemenea, că, de lege ferenda, ar trebui reglementat regimul sancționator diferențiat al celor două forme de furt, în paguba avutului obștesc și, respectiv, personal.

Curtea, în baza prevederilor art. 24 din Legea nr. 47/1992, a solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră excepția neîntemeiată, deoarece Curtea este competentă să efectueze controlul de constituționalitate numai asupra legilor și ordonanțelor emise ulterior intrării în vigoare a Constituției, iar pe fond, apreciază că interesul obștesc, în sens de interes general, este implicat nu numai în conceptul de *proprietate publică* aparținând statului și unităților administrativ-teritoriale, ci și în cazul proprietății unor persoane juridice constituite cu bunurile statului sau ale unui colectiv de persoane.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctul lor de vedere.

Prin Decizia nr. 31 din 26 mai 1993, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că art. 225 alin. 2 din Codul penal a fost abrogat parțial, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, și, în consecință, acesta urmează să se aplice numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri care formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Pentru a pronunța aceeași soluție, Curtea s-a considerat competentă, pe de o parte în baza dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 potrivit cărora aceasta este singura în drept să hotărască asupra competenței sale, conform art. 144 din Constituție, iar pe de altă parte, în temeiul art. 3 alin. (1) din aceeași lege, potrivit căruia competența Curții nu poate fi contestată de nici o autoritate. Pe fond, s-a apreciat că, în prezent, conceptul de *avut obștesc* urmează să fi ră-

portat la formele proprietății consacrate și reglementate de Constituție, pentru a constata dacă între acestea există sau nu concordanță și, deci, dacă poate fi sau nu vorba de abrogarea totală ori parțială a textelor din Codul penal care folosesc termenul de *avut obștesc*. Art. 135 alin. (2) din Constituție prevede că proprietatea este publică și privată, iar art. 135 alin. (3) stabilește că proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale, în timp ce alin. (4) menționează bunurile care formează obiectul exclusiv al proprietății publice, de unde se trage concluzia că proprietatea care nu este publică este privată, iar termenul de *avut obștesc* nu mai poate cuprinde decât bunurile care formează obiectul exclusiv al proprietății publice prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție și cele declarate ca atare prin lege.

Decizia nr. 31 din 26 mai 1993 a fost recurată de Ministerul Public, în termen legal, invocându-se necompetența Curții Constituționale de a soluționa excepția de neconstituționalitate a unei legi anterioare Constituției, iar, pe fond, apreciindu-se că prevederile Codului penal referitoare la avutul obștesc nu sunt neconstituționale, deoarece, noțiunea de *avut* reglementată de acesta are un conținut și o sferă mai largă decât noțiunea de *proprietate* care este asimilată cu cea de *patrimoniu* din dreptul civil.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, decizia atacată, motivele recursului, rapoartele întocmite de judecătorii raportori, concluziile recurentului susținute în ședința publică din 10 noiembrie 1993, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992, ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține următoarele în legătură cu recursul declarat :

Referitor la competența de soluționare, Curtea Constituțională este obligată să se pronunțe, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 3 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, precum și al practicii sale constante, cât timp instanța de judecată nu a reținut că un text este abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din legea fundamentală și sesizează Curtea cu excepția de neconstituționalitate.

Referitor la problema de fond — neconstituționalitatea dispozițiilor Codului penal privind avutul obștesc, deci și cele ale art. 225 — tâlhăria în păguba avutului obștesc — Curtea Constituțională, față de deciziile diferite care s-au pronunțat în legătură cu aceste excepții de neconstituționalitate, în baza art. 26 alin. (2) din regulamentul său de organizare și funcționare, a statuat prin decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993, că aceste dispoziții sunt abrogate parțial, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție.

În acest scop, prin decizia sus-menționată s-a stabilit în esență următoarele :

Noțiunea de *avut obștesc*, deși nu este prevăzută expres în Constituție, este neconstituțională și nu se confundă cu noțiunea de *proprietate*, atât timp cât desemnează un interes general al societății și vizează proprietatea publică.

În ce privește proprietatea, dispozițiile constituționale consacră două forme ale acesteia — proprietatea publică și proprietatea privată —, cea din urmă, potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție fiind ocrotită de lege în mod egal, indiferent de titular. De aceea, orice extindere a categoriei *avut obștesc* la *proprietatea privată* este de natură să contravină acestei dispoziții și deci este neconstituțională.

Proprietatea publică, potrivit art. 135 alin. (3) din Constituție, aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale, iar alin. (4) al aceluiași articol stabilește bunurile care sunt obiect exclusiv al proprietății statului, cu precizarea că și alte bunuri prevăzute de lege pot intra în această categorie. Numai cu privire la aceste categorii de bunuri se aplică prevederile referitoare la ocrotirea penală preferențială a avutului obștesc.

Cu excepția bunurilor enumerate în art. 135 alin. (4) din Constituție și a celor din legile care le declară proprietate publică, celelalte bunuri sunt proprietate privată și pot aparține statului, persoanelor fizice sau juridice, între acestea numărându-se și societățile comerciale, chiar dacă statul deține majoritatea capitalului social, precum și regiile autonome.

Societățile comerciale, potrivit art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 și, respectiv, art. 35 din Legea nr. 31/1990, sunt proprietare asupra bunurilor constituite ca aport la capitalul social al societății.

De asemenea, așa cum prevede art. 5 din Legea nr. 15/1990, regia autonomă este proprietara bunurilor din patrimoniul său, calitate în care posedă, folosește și dispune de acestea.

În consecință, bunurile societăților comerciale și regiilor autonome sunt proprietate privată, ocrotită în mod egal conform art. 41 alin. (2) din Constituție, indiferent de titular, și deci sustragerile din proprietatea lor privată nu mai pot fi calificate ca infracțiuni contra *avutului obștesc*, aceste noțiuni urmând să se aplice doar proprietății publice, în înțelesul art. 135 alin. (4) din Constituție.

Tot astfel, bunurile care aparțin organizațiilor cooperatiste ori altor organizații obștești sunt proprietate privată.

Pentru aceste considerente, Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 26 mai 1993, prin care este admisă excepția de neconstituționalitate a art. 225 din Codul penal, constatându-se că este parțial abrogat potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și că urmează să se aplice numai cu privire la bunurile care formează obiectul exclusiv al proprietății publice, este temeinică și legală.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 41 alin. (2), art. 144 lit. c), art. 145 alin. (2) și art. 150 alin. (1) din Constituție, al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit A.c), al art. 25 și art. 36 din Legea nr. 47/1992, al art. 26 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale și al Deciziei nr. 4 a Plenului Curții Constituționale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul Ministerului Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 26 mai 1993, pronunțată în Dosarul nr. 73 C/1992.

Definitivă și obligatorie.

Decizia se comunică Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5,
cont 30.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate: Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
str. Blăcuție, nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02

Tiparul: Tipografia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6.63.55.56.
